

Ο Πινόκιο κι εγώ, ναυαγοί

Το καλοκαίρι που μας πέρασε είχα μια φανταστική περιπέτεια. Ήμουνα ναυαγός σε ένα ερημονήσι με μοναδική παρέα έναν ήρωα του παραμυθιού, τον Πινόκιο.

Μαζί με δύο συμμαθήτριές μου αποφασίσαμε να πάμε κρουαζιέρα με το καράβι. Είχα μαζί μου στην τσάντα το αγαπημένο μου κουκλάκι τον

Πινόκιο. Στη διάρκεια του ταξιδιού συνέβη κάτι φοβερό. Το πλοίο χτύπησε σε έναν μεγάλο βράχο και βούλιαξε πριν προλάβουμε να κάνουμε τίποτα.

Εγώ από την τρομάρα μου λιποθύμησα.

Όταν ξύπνησα βρισκόμουν σε ένα τροπικό νησί ολομόναχη. Για την ακρίβεια, όχι ολομόναχη μιας και απέναντι μου ήταν ο Πινόκιο ο οποίος είχε ζωντανέψει. Μόλις κατάλαβα τη συμβαίνει πανικοβλήθηκα. Ο πανικός μου έγινε μεγαλύτερος όταν ο Πινόκιο μου είπε ότι όλα θα πάνε καλά και τότε η μύτη του μεγάλωσε.

Ευτυχώς που ήταν ο Πινόκιο μαζί μου και καταφέραμε

να επιζηήσουμε.

Ενώ προχωρούσαμε μέσα στο δάσος λέγαμε ψέματα για να μεγαλώσει η μύτη του και να φτάσουμε της καρύδες. Μετά ενώ πηγαίναμε στη θάλασσα ξεκινήσαμε κι άλλο πάρτι ψεμάτων για να πιάσουμε ψάρια με την μύτη του.

Αυτό που έγινε όμως στο τέλος ήταν το ποιο σπουδαίο. Φτιάξαμε μια σχεδία για να φύγουμε όμως δεν βρίσκαμε αρκετά μεγάλο ξύλο για κατάρτι. Αποφασίσαμε να πούμε εκατό ψέματα για να μεγαλώσει η μύτη του Πινόκιο και να γίνει το κατάρτι της σχεδίας μας. Μετά από αυτό η σχεδία μας ήταν έτοιμη. Ήμουν πολύ ενθουσιασμένη που θα φεύγαμε επιτέλους από εκεί. Μετά από αρκετές ώρες στην θάλασσα ένιωθα τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν.

Όμως μια φωνή ήρθε να με ξυπνήσει:

-Δανάη ξύπνα επιτέλους. Θα αργήσεις για το σχολείο!

Δανάη Πατερίτσα!